

Tre smukke Viser.

Mel: Samlet her i alle unge Piger.

Skilbt fra Dig ved Bølge, Bjerg og Dalk.
Tumlet hen til Donaus sferne Strand,
Lader jeg i Sangen Hjertet tale,
Sige Dig hvad ei min Læbe kan,
O, saa gjerne var jeg selv tilstede,
For at lykønske Eders Rosenbaand,
Jeg saa gjerne delte Eders Glæde,
Katte Eder trofast Broderhaand.

Midt i Keiserstadens vilde Brimmel,
Til det kjære Hjem jeg tænkte mig;
Under Nordens stjernefulde Himmel
Fantasien gjerne tumler sig.
Klart jeg stuer Glæden i Dit Die,
Rosen paa din luevarme Kind,
Naar Du træder for den Eoighøie,
Og til Danekvinde vies ind.

Pige! naar Dig Brudekrandsen pryder,
Og Dit Hjerte høit af Glæde slaar,
Naar om Brudebordet fejlsig lyder:
„Parret nyde evig blide Kaar!“

V box 26:774

Hvisker da til Dig en venlig Stemme,
Som velsiguer Dine Fremtids Fjeb,
Trolig den Du i Dit Hjerte glemmer;
Viid; den kom fra Donaus fjerne Bred.

Hibtil var Dit Liv en Morgenflummer,
Hibtil var din Bane himmelblaa:
Ei ved egen, men ved Andres Kummer,
Stundom jeg Din Taare flyde saa.
Taf et kjerligt Forsyns vise Die,
Kys et evigt Bøesens Faderhaand,
Som igjennem Bemod, Sorg og Møie
Førte Dig til Glædens Rosenbaand.

Snart skal Hymneus friske Myrthekrone
Venlig slynge sig omkring Dit Haar;
Førend dette Blad Du ser, som Rone
Froe i muntre Venners Krebs Du staar
For den svundne Alder Dækket falder,
Dg en anden Scene aabner sig:
Ja, en skøn, en vigtig Stand Dig kalder,
Dog ei lad dens Fare skrække Dig!

O, hvad var vel hele Livets Kjæde,
Hvis den ei af Kummer var et Led?
Snart af evig usorshret Glæde
Blev det underlige Hjerte kjed.
Derfor Fryd og Bemod stedse svæve
Haand i Haand i dødelige Fjeb!
Dobbelt klart Din Sol sig snart skal hæve
Om engang den gaar bag Skyen ned.

Snarlig rykkes Ungdoms glatte Rinder,
Kort er Livets Vaar, Natten lig,
Uden Ophør Timeglasset rinder,
Dg den svage Alder nærmer sig.
Her vi nyde korte, kolde Dage,
Her vor Bane vorde mørk og trang,
Her velsiguer vi en trofast Mage,
Som kan dele hulb vor tunge Gang.

Svagheds Børn vi alle, alle ere,
Under Eidskabens Nag vi staa;
Sagtmodts Engel Eders Hjerter lære
Staanfom mod hinandens Feil at gaa,

Da skal Livets Vinter Eder smile
Klar og venlig som en Dag i Vaar,
Dg en blid Grindrings Dæmring hvile
Over Eders svundne Ungdoms Aar.

En Ny Sang om Hjertat.

Af alt hvad Jorden bær, Besynderligast er, Det lille
Ting Man har, som hjerta kallas slår, Dg hvis Historie
ingen kjenner. ∴ Derinom kempas ut Det mången strid
tilslut, Fast ingen kunnar Hur hjertat brännar ∴:

Det disturerar ei, kan ei forsvara sei, Det tala ei formår
Men alla Språk forstår, Det rör sig sagta klappar bara ∴:
Man albrig frågar det, Men dok bets Tanka vet, Det kan
ei svara, Men klappar bara ∴:

Når noget ondt man gjør, Det strafs sig voldsomt rör,
Man det ei höra vil Man ber det tia still, Men dok
bets röft man nöja kunnar ∴: Ty hjertat låtes ei, af nogen
kjoäpa sei, Dets röft man kunnar, Det själen brännar ∴:

Nog finnar den ossä Dets slag ei aktor på, Som skal og
dök for alt hvad, Samviten befalt, Til evig thsnad
Hjertat dömmar ∴: Men centuertungt bets slag, Forkynna
skal en Dag, Da alt skal dömmas, og intat glömmas ∴:

Når Gud os glädja ger, Dg lyktan mod os ler, Godt
klappar hjertat då, Men künns helt väkt enda, Af kerlek
slår det også gernä ∴: Dg for den elskande, Sit blod det
villa ge, Det slår saa gernä, Får hjertas terna ∴:

Engång när tiden har, Ei flera sandstorn kvar, Dg hjertat
tröttnadt, Ved lifats strid tilslut Från stoffet sagta höjas
vingar ∴: Helt tyst er hjertat då Men evigt skal det stå,
Högt ofvar tingen, i stjernevingen ∴:

Flyttedag.

Vi flytter og vi flytter i Verden hid og did
Og haaber, at det skal nok bedre worde;
Men Vykken, som vi venter paa, den tager sig god Tid,
Forinden vor Skude den vil worde.

Vi mødes og vi skilles, det er saa Verdens Gang,
Hvad hjært er her i Livet maa vi miste.
Og ofte bliver Byrden tung, og Veien falder lang.
Det gjælder: holde ud til det sidste.

En Flyttedag os venter, om just ei skrevet staar
Paa Almanakens Blade, naar den kommer.
En maa afsted i Høstetid, en anden i sin Vaar,
En tredie om Vinter eller Sommer.

Vi flytter vi flytter mod Kirkegaarden hen.
Hver Flyttedag skal minde om den sidste;
Da flytter vi fra Flyttegods, fra Viv, fra Børn, fra Ven;
Hvad dette Liv tilhører, maa vi miste.

Men saa er der en Bolig af Herren os tiltænt
Hjulsides, hvor ei Skilsmisse skal findes;
I denne vi da flytter ind — af Naade blir den skænt,
At tænk, om den Naade maatte vindes!